

Capítol

$(\sqrt{169} - \sqrt{144})$

1

En sonar el timbre que anunciava el final de la classe, ell els va dir:

—Adela, Lluc, Nicolau, quedeu-vos un moment, si us plau.

Els tres nois al·ludits primer van obrir els ulls i després es van mirar els uns als altres. Es van quedar aixafats al seient, com si el tinguessin enganxat al cul amb cola de contacte. La resta dels alumnes es van evaporar en pocs segons. Alguns els van llançar mirades d'ànim i de solidaritat, d'altres, de befa sorneguera.

—Us ha tocat —va murmurar un dels més empipadors.

L'Adela, en Lluc i en Nicolau es van quedar sols. Sols amb en Felip Romero, el professor de matemàtiques. «Flip» per als amics, a més de «profe» o «el de mates», que és com l'anomenaven habitualment.

El mestre no es va posar dret immediatament. Tampoc no va començar a parlar-los de seguida. Va continuar assegut, estudiant alguna cosa amb molta atenció. El silenci es va fer omnipresent a mesura que el temps transcorria. Més enllà, darrere les finestres, la gresca que feien els que ja eren al pati pujava en espiral fins on es trobaven ells.

L'Adela es va remoure inquieta. La cadira on seia va gemegar lleument.

Era una noia alta i espigada, d'ulls vius i amb uns cabells llargs que li arribaven a la meitat de l'esquena. Duia roba informal, com la de la major part de nois i noies. La seva preocupació no era inferior a la dels altres dos. Van tornar a mirar-se. En Lluc va arquejar les celles. En Nicolau va fer cara de circumstàncies. En Lluc era el més alt de tots tres, sec com un gaig, amb la cara pigada i un somriure molt expressiu. En Nicolau era tot el contrari: baixet i rabassut, amb els cabells força llargs i una mirada penetrant. Curiosament tots tres eren amics. Sempre es ficaven junts en tots els embolics, en els bons i en els dolents.

Finalment en Felip Romero va deixar el full que estava llegint i els va travessar amb la mirada més penetrant que tenia.

—Bé —va sospirar.

Això va ser tot. La mirada va continuar el seu camí. Primer en direcció a l'Adela. Després en direcció a en Lluc. I finalment en direcció a en Nicolau. No era un mal professor. Llàstima que ensenyés... matemàtiques. En Flip era l'únic que cridava els alumnes pels seus noms de pila, i no pels seus cognoms. I l'únic que acceptava dir-li Lluc en comptes de Luke, tenint en compte que en Lluc era un fan de *Star Wars*. D'altres s'estimaven més anomenar-lo Skywalker, però sempre ho feien en un to burleta.

—Què voleu que faci amb vosaltres? —va preguntar en veu alta.

—Què li sembla deixar-nos sortir al pati? —va proposar en Nicolau.

El mestre no va fer cas del comentari.

—Sabeu per què he volgut que us quedéssiu, oi?

—En tenim una idea vaga.

—Sou els tres únics de la classe que suspendreu l'assignatura.

—Ves quina notícia —en Lluc va abaixar el cap.

—I no us fa ràbia?

—Doncs és clar que ens fa ràbia.

—No ho fem pas expressament.

—Què vol que fem?

Tots tres van parlar alhora.

—I us hi resigneu? —es va estranyar en Felip Romero.

—No —va dir l'Adela.

—Però si no ens entra... no ens entra —va manifestar en Nicolau.

—Nosaltres prou que ho intentem —va assegurar en Lluc.

—Au, vinga, nois —el professor va acabar posant-se dret—. No m'ho puc creure. Si fóssiu babaus o no hi arribéssiu ho entendria, però vosaltres tres... He vist les notes que heu tret en les altres assignatures, i en general són totes prou bones! Què us passa amb les matemàtiques? ¿Que no us entren? Ximpleries! El que passa és que els teniu mania. Les odieu! Molt bé, podeu odiar-les, si voleu, però no em digueu que no les enteneu. No és més que una qüestió mental. Us negueu a entendre-les, que no és el mateix!

—No és tan fàcil, profe —va dir en Lluç, dolgut.

—Sí que ho és, Lluç, i tu ho saps tan bé com l'Adela i en Nicolau. Tot és aquí —es va tocar el front amb l'índex de la mà dreta—. Si volguéssiu les entendríeu, però us limiteu a dir que no us entren, que no són el vostre fort, que si naps que si cols, i ja està.

—Que potser pensa que no volem aprovar? —va fer en Nicolau.

—Vostè no sap l'esbronc que em clavaran a casa —es va estremir l'Adela.

—I l'estiu que em faran passar a mi, amb els profes particulars i tota la pesca —es va queixar en Lluç.

—Doncs eviteu-ho! —va cridar en Felip Romero.

Tots tres van botar als seients.

—Au, nois, escolteu-me —el mestre es va acostar a tots tres i va seure a sobre d'un pupitre—. Les matemàtiques són essencials. Després de la llengua són el més important que hi ha. I que consti que sóc un dels pocs profes de mates que ho reconeixen, perquè la majoria us diran que les matemàtiques passen per damunt de tot. Jo penso que sense aprendre primer a llegir i a escriure correctament no hi ha matemàtiques que hi valguin. Però tant és: són essencials. Us ajuden a pensar, a racionalitzar les coses, a tenir una disciplina mental. ¿Vosaltres llegiu?

—Sí —va dir l'Adela—. Jo m'empasso totes les novel·les policíiques que enganxo, i gairebé sempre endevino qui és l'assassí abans que s'acabi la història.